

ЛОВЪ СЪ ХРЪТКИ

Като навлѣзоха навжтре въ полето, ловцитѣ оставиха пжтя, излѣзоха всички напредъ въ една редица, на петъ-шестъ крачки единъ отъ другъ, и тръгнаха направо. До Василя ездѣше Мавроди, единъ отъ Енчевитѣ братя, ловцитѣ отъ Сърнено. Той държеше на вжже две бѣли хрѣтки, които препускаха отстрани на коня му. Пò къмъ края бѣше Маринъ слугата, а до него — единъ татаринъ, приятель на Мавроди, който сжщо водѣше две хрѣтки. Едната бѣше черна, на бѣли петна.

Въ тоя ловъ правило бѣше, че когато нѣкоя отъ хрѣткитѣ хванѣше заякъ, нататъкъ съ всички сили препускаха ловцитѣ и оня, който пръвъ стигнѣше тамъ и отървѣше заяка изподъ лапитѣ на хрѣтката, той го вземаше, заякътъ бѣше неговъ. Ето защо, научени отъ другъ пжть, щомъ се наредиха въ една редица, конетѣ разбраха, че ще има надпрепускане. Разпалиха се, силѣха напредъ, гледаха се съ пламнали очи, чакаха само да имъ се отпуснатъ юздитѣ. Снѣгътъ като бѣла мъгла хвърчеше изподъ копитата имъ.

— Хей, Юсупъ, готви се! — провикна се